

Levon

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 13

전지적 독자 시점

sing N song

เขียน

8 hours

แปล

BLACKBOX

ภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“เพราะบางครั้งคนเราก็พบว่า
นักอ่านคนเดียวสำคัญกว่านักเขียนเป็นหมื่นคนยังไงล่ะ”

-sing N song

คำนำสำนักพิมพ์

ที่ 'จอมวางแผนลับ' กล่าวไว้ในท้ายเล่มที่แล้วไม่ผิดเลย ในความคิดของ ดกจา เขาตัดสินใจทำแบบนี้คือ 'การช่วยให้รอด' แต่ในความคิดของเหล่าผู้ที่ถูกช่วยเหลือ นั้นไม่ต่างอะไรกับ 'คำสาป' เลยจริงๆ แม้จะปลอดภัย แต่ความรู้สึกผิดก็กัดกินจิตใจเรื่อยมา ไม่รู้เลยว่าดกจาจะได้กลับมาหาพวกเขาหรือไม่ กลับมาวันเดือนปีใดกัน

ฟากตัวเอกของพวกเรา เป็นอีกครั้งที่เขาหลุดออกจากโลกหลัก ซึ่งหนนี้ ได้ไปโผล่ยังโลกของการย้อนกลับรอบที่ 1,863 และที่นี่เขาก็ได้เจอยูจุงฮยอก ที่เชื่อว่าคุ้นเคยก็อาจใช่ เพราะเป็นยูจุงฮยอกซึ่งตรงกับในนิยายที่เขารู้จักดีที่สุด แต่จะว่าแปลกหน้าก็ไม่ผิดเหมือนกัน ในเมื่อยูจุงฮยอกที่เขาคลุกคลีสนิทสนมด้วยคือยูจุงฮยอกของรอบที่ 3 ต่างหาก

มุมมองนักอ่านพระเจ้าดำเนินมาถึงกลางเรื่องแล้ว ไม่ว่าเวทีของชินารีโอ จะเกิดขึ้นที่ไหน ก็ขอเอาใจช่วยคิมดกจากับสมาชิกกลุ่มให้พิชิตได้สำเร็จก็แล้วกัน

Levon

ผู้สังหารราชาปีศาจ (1)

ตลอดระยะเวลาที่อ่าน 「สามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลาย」 มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ผมเคยลองจินตนาการถึงบ่อยครั้งที่สุด

- ถ้า 'สามวิธีการ' กลายเป็นเรื่องจริงขึ้นมาจะเป็นอย่างไร

สำหรับคนที่มึนเวียนในดวงใจสักเรื่อง ไม่ว่าจะใครก็คงเคยจินตนาการแบบนี้กันมาแล้วอย่างน้อยหนึ่งครั้ง ผมเองก็เช่นกัน ดังนั้นการที่ผมสามารถปรับตัวเข้ากับ 'สามวิธีการ' ได้เป็นอย่างดี อาจเป็นเพราะเรื่องราวมากมายไม่รู้จบที่ผมมักจะจินตนาการอยู่บ่อยๆ ในช่วงวัยเยาว์ก็เป็นได้

ถ้าซีนาริโอเริ่มขึ้น จะทำเรื่องนี้ก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นก็ทำเรื่องนี้จะไปหาชิ้นส่วนลับอะไรบ้าง...

แถมตอนสมัยอยู่ชั้นมัธยมต้น ผมยังถึงกับวาดแผนผังบนมุมหนังสือเรียนด้วย

- ยูจฮยอก : เดิมเป็นเกมเมอร์มือโปร, นิสัยแย่มากๆ, ไซโคพาธ¹, ถ้าคุยกันไม่รู้เรื่องก็จะฆ่าทิ้ง (บางครั้งลงมือฆ่าหน้าตาเฉย), ต้องทำให้มาอยู่ฝ่ายเดียวกันให้ได้, จนถึงรอบที่ 3 ยังพอมีความเป็นมนุษย์มาเหลืออยู่บ้าง...

ตอนที่รู้ว่าอยู่ใน 'รอบที่ 3' ของสามวิธีการ ผมรู้สึกโล่งอกมาก

¹ไซโคพาธ (Psychopath) บุคคลที่มีบุคลิกภาพผิดปกติ ขาดความสำนึกผิด ความรู้สึกด้านชา ไม่เกรงกลัวสิ่งใด ขาดความยับยั้งชั่งใจ เอาตัวเองเป็นจุดศูนย์กลางต่อต้านสังคม

ผมโล่งอกจริง ๆ ที่ตัวเองเข้ามาอยู่ใน 'โลกที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้' เพราะถ้าไปโผล่ในการย้อนกลับรอบสุดท้ายแล้วละก็...

「คิม ดกจา ครุ่นคิด」

จะไม่มีผู้ใดขวางชายคนนี้ได้ทั้งสิ้น

「ฉิบ-หาย แล้ว」

ผมมองดาบที่พุ่งเข้ามาพร้อมกับเสียงแหวกอากาศ ขณะเดียวกันก็รีบร้องตะโกนออกไปสุดเสียง

[เดี๋ยว! หยุด! หยุดก่อน!]

ย้อนกลับมาแล้วเป็นพันครั้ง ฆ่าตัวตายหลายร้อยหน จิตวิญญาณเปลี่ยนแปลงกลายเป็นด้านขวาจากการผ่านจุดวิกฤตของโศกนาฏกรรมเกินกว่าที่คนผู้หนึ่งจะรับได้ไหว โรคซึมเศร้าจากการย้อนกลับที่สาหัสจนถึงขีดสุด...

「ยูจุงฮยอกของรอบที่ 1,863 คือความสิ้นหวังของโลกอย่างแท้จริง」

ทันทีที่ดาบพุ่งมาที่คอ หมายถึงชีวิตอย่างไม่ลังเล ผมก็รีบตอบสนอง

[สกิลเฉพาะตัว 'หอดขนาดร่าง Lv.10' ถูกเปิดใช้งาน!]

โครงสร้างร่างกายหดเล็กลงในพริบตา ดาบพื้นวิดผ่านอากาศ ดวงตาของอีกฝ่ายฉายแววตกใจเล็กน้อยอยู่หลังดาบเล่มนั้น

ไ้อ้บ้า นายคิดว่าฉันมาถึงที่นี่เพื่อตายหรือไงกัน

ต่อให้เป็นรอบที่ 1,863 ก็เถอะ ถ้าคิดว่าผมจะยอมโดนหมอนี่เล่นงานอยู่ฝ่ายเดียวละก็ คิดผิดแล้ว

[สกิลเฉพาะตัว 'บู๊กมาร์ก' ถูกเปิดใช้งาน!]

[สกิลเฉพาะตัว 'กลายเป็นมนุษย์อัสนี Lv.12(+2)' ถูกเปิดใช้งาน!]

ผมรู้ว่าเขาเป็นคนที่ผมเทียบไม่ได้ แต่ถึงอย่างไรก็ต้องลองดีนรดูก่อน

ผมผละถอยออกมาดูสายฟ้า ตะโกนเสียงดังใส่หน้าเขา

“ไอ้ชาติหมา! จะให้คนเขาตอบก็ต้องปล่อยให้ได้พูดไม่ใช่หรือไง!”

ผมร้องตะโกนเสียงดัง ข้อความทางอ้อมพรั่งพรูลงมากลางอากาศ

[กลุ่มดาวจำนวนหนึ่งสังเกตเห็นตัวตนของคุณ]

[กลุ่มดาว 'นักผจญภัยตั้งไข่' รู้สึกสนใจกับการปรากฏตัวของคุณ]

[กลุ่มดาว 'ราชาแมลงเม่าอายุสั้น' รู้สึกสนใจในตัวคุณที่กล้าต่อกรกับ 'ราชา

ผู้พิชิตแห่งเลือดและเหล็ก]

[กลุ่มดาวหลายกลุ่มรู้สึกอิจฉาคูอย่างรุนแรง]

[คุณได้รับเงินสนับสนุน 1,000 เหรียญ]

ซินารีโอที่ 95 ของการย้อนกลับรอบที่ 1,863

แม้โลกจะกลายเป็นแบบนี้ไปแล้ว แต่ก็ยังคงมีพวกกลุ่มดาวที่มอบเงินสนับสนุนอยู่ ถึงลักษณะการสนับสนุนจะต่างไปจากที่เคยเจอมานิดหน่อยก็เถอะ...

ยูจุงฮยอกจ้องผมด้วยสีหน้าดูดัน

“วิชายุทธ์สำนักพลังบริสุทธิ์? การย้อนกลับรอบนี้คงได้ต่อสู้จริงๆ เสียที...”

ผมรู้สึกได้ว่าวงจรความคิดของชายผู้บิดเบี้ยวจากการย้อนกลับกว่าพันรอบกำลังหมุนไม่หยุด แต่ท่าทีที่ผมแสดงออก เขาก็ประเมินเสร็จเรียบร้อยแล้ว ควรจะฆ่าผมหรือไว้ชีวิต น่ากลัวชะมัด

[สกลิเฉพาะตัว ‘มูมมอมนักอ่านพระเจ้า’ ถูกเปิดใช้งาน!]

แต่ถึงจะกลัว ผมก็ต้องอ่าน

ต้องทำแบบนี้ถึงจะหลุดออกจากสถานการณ์นี้ได้

[ความเข้าใจเกี่ยวกับตัวละครดังกล่าวไม่เพียงพอ มูมมอมนักอ่านพระเจ้า ชั้นที่ 2 ไม่สามารถเปิดใช้งานได้!]

[มูมมอมนักอ่านพระเจ้า ชั้นที่ 1 ถูกเปิดใช้งาน!]

...ความเข้าใจไม่เพียงพอ

รู้สึกเสียศักดิ์ศรีนิดหน่อย แต่มันก็เป็นไปได้ เพราะชายคนนี้คือยูจุงฮยอกจากรอบที่ 1,863 ไม่ใช่ยูจุงฮยอกจากรอบอื่นๆ

ผมต้องเปิดใช้งานชั้นที่ 1 อย่างไร้ทางเลือก เพื่อให้อ่านความคิดอย่างละเอียดไม่ได้ ขอแค่รู้ทิศทางโจมตีก็ยิ่งดี...

「คอ」

วินาทีที่ความคิดของยูจุงฮยอกถูกส่งมาถึง ผมก็รีบตีตัวกระโดดถอยหลังสุดแรง

ต่อให้เป็นยูจุงฮยอกก็ไม่มีทางจับผมในตอนนี้ได้ง่ายๆ หรือ เพราะผมกำลังใช้ [กลายร่างมนุษย์อัสนี] แถมยังพ่วงด้วย [เส้นทางแห่งสายลม]...

“...แค่นี้?”

ไม่รู้ว่าคุณเป็นฝ่ายหมุนตัวก่อน หรือเงาดำนี้เป็นฝ่ายพุ่งมาขวางหน้าผมก่อน หลอดลมตีบตันจนหายใจไม่ออก ทัศนวิสัยถูกย้อมเป็นสีดำ ขาชาจนขยับไม่ได้

กรือบบบบ

คลื่นพลังเข้มข้นบีบรัดราวกับจะบดขยี้หัวทั้งร่าง ผมติดดินอยู่กลางอากาศ พลังเวทปริมาตรมหากาลกำลังซ็อร์ตร่างของผมเหมือนปลาที่ถูกซ็อร์ตด้วยไฟฟ้า

[กลุ่มดาวหลายกลุ่มหวัระเเยะสภาพของคุณ]

ทันทีที่ความมืดที่บดบังสายตาถูกขับไล่ออกไป ทัศนวิสัยกลับมาเด่นชัด สิ่งแรกที่ปรากฏขึ้นตรงหน้าคือใบหน้าของยูจุงฮยอก มือของเขาบีบคอผมไว้แน่น ลำคอผมที่อยู่ระหว่างนิ้วโป้งกับนิ้วชี้เจ็บร้าวไปหมด เหมือนกับจะหักอย่างไรอย่างนั้น

ไม่อยากเชื่อเลย

ต่อให้เป็นยูจุงฮยอกในการย้อนกลับรอบสุดท้ายก็เถอะ แต่เขาจัดการผมที่เปิดใช้งาน [กลายร่างมนุษย์อัสินี] ได้ง่าย ๆ แบบนี้เลยนี่นะ

“ฉันจะถามเป็นครั้งสุดท้าย”

ผมตระหนักได้ในทันทีที่ได้ยินเสียงเย็นชาไร้หัวใจของเขา คิดว่ารู้ทิศทางการโจมตีล่วงหน้าแล้วจะหลบได้พ้นนี่นะ ผมนี่มันโงะชะมัด

คนที่อยู่ตรงหน้าผมในตอนนั้นไม่ใช่ยูจุงฮยอกของรอบที่ 3 ที่ยังเป็นแค่ชายหนุ่มอ่อนประสบการณ์

“ดาบพิฆาตมังกร ‘อาร์อนไคท์’ อยู่ที่ไหน”

...ผมอยากตะโกนออกไปว่า ได้โปรดอย่าถามกันทั้งที่ยังบีบคออยู่ได้หรือเปล่า

“ดูจากที่ร่างอวตารของลานเซล็อตอยู่ตรงนี้ แก่ต้องรู้แน่”

อา กลุ่มดาวที่ตายไปเมื่อกี้คือ ‘ลานเซล็อต’² นั้นหรือ ให้ตายเถอะ

² ลานเซล็อต (Lancelot) หนึ่งในอัศวินโต๊ะกลม อัศวินที่ยิ่งใหญ่และเป็นที่วางใจของกษัตริย์อาร์เทอร์ (King Arthur) มากที่สุด

“ถ้าไม่คิดจะตอบ ฉันคงต้องใช้กำลังบังคับซะแล้ว”

นัยน์ตาของยูจุงฮยอกทอประกายสีทอง นึกแล้วเขียว ไม่ว่าจะรอบที่ 3 หรือรอบที่ 1,863 ลันดานของยูจุงฮยอกก็ไม่ได้เปลี่ยนไปเลยสักนิด

[ตัวละคร ‘ยูจุงฮยอก’ เปิดใช้งาน ‘เนตรแห่งปราชญ์ Lv.??’!]

หลังผ่านการย้อนกลับมาแล้วพันกว่ารอบ [เนตรแห่งปราชญ์] ของเขาก็พัฒนามาถึงระดับที่น่าสะพรึงกลัวจนได้ สิ่งที่ไม่สามารถมองผ่านเนตรนั้น ตอนนั้นคงมีแค่ระดับอุตรเทพที่ใช้ชีวิตมานานกว่ายูจุงฮยอกเท่านั้น

[สกิลเฉพาะตัว ‘กำแพงที่ลึ’ ตรวจสอบ ‘เนตรแห่งปราชญ์’!]

[สกิลเฉพาะตัว ‘กำแพงที่ลึ’ ถูกบังคับเปิดใช้งาน!]

วินาทีที่ ‘เนตรแห่งปราชญ์’ ของยูจุงฮยอกกวาดมองร่างของผม กำแพงก็เคลื่อนไหวทันที

ต่อหน้าสายตาที่จับจ้องมาอย่างตื้อรั้นไม่ยอมพลาดข้อมูลไปแม้แต่เศษเสี้ยว [กำแพงที่ลึ] ตั้งตระหง่านไม่ยอมปล่อยให้เกิดช่องว่างแม้แต่นิดเดียว กระแสไฟฟ้ารุนแรงยิ่งกว่าตอนพบ ‘กำแพงนิรนาม’ ระเบิดออกตรงหน้า

「เก่ง พอตัว」

[กำแพงที่ลึ] เองก็ไม่ยอมถอยให้ง่ายๆ เหมือนกัน ตอนนั้นผมไม่รู้แล้วว่า ยูจุงฮยอกน่าทึ่ง หรือ [กำแพงที่ลึ] กันแน่ที่มหัศจรรย์มาก

[กำแพงที่ลึ] ลึไม่ถอย ยูจุงฮยอกเองก็ไม่ยอมแพ้ เพราะอย่างนั้นคนที่ต้องโดนบีบให้ตายอยู่ตรงกลางเลยเป็นผมเอง

วินาทีที่เจ็บปวดเสียจนคิดอยู่ว่าจะกรี๊ดร้องออกไปด้วยถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ดีหรือไม่นั่นเอง

“อีก...?”

ยูจุงฮยอกเป็นฝ่ายเก็บพลังกลับคืนไปก่อน พวกเขาปะทะกันอย่างรุนแรง เสียจนดวงตาที่หม่นเป็นคลื่นสีทองของเขามีเส้นเลือดฝอยสีแดงเรืออยู่เต็มไปหมด

[ตัวละคร ‘ยูจุงฮยอก’ รู้สึกไม่ยินยอมที่จะพ่ายแพ้]

[ตัวละคร ‘ยูจุงฮยอก’ แสดงความเป็นปรปักษ์ต่อคุณอย่างรุนแรง!]

กำแพงป้องกันที่กระแทง [เนตรแห่งปราชญ์] ยังไม่อาจจะหลวงฝ่าเข้ามาได้

ผมตระหนักได้อีกครั้งว่า [กำแพงที่สี่] เป็นสกลีที่มีหัตถ์จรรยขนาดใหญ่
ตอนนั้นเองก็พลันเกิดเรื่องประหลาดขึ้น
เบรียะ!

[กำแพงที่สี่] ไม่เพียงแต่สามารถป้องกัน 'เนตรแห่งปราชญ์' ของยูจุงฮยอก
ได้ แต่ยังเริ่มไหลบ่าราวสายน้ำเข้าแผดเผาหลังมือของยูจุงฮยอกที่บีบคอดมอยู่
ตัวอักษรที่พรั่งพรูออกมาปกคลุมไปทั่วร่างของยูจุงฮยอกดุจฝูงแมลงรุมต้อย
ยูจุงฮยอกตะโกนออกมาด้วยความตื่นตระหนกเป็นครั้งแรก

“นี่มันอะไร...”

ตัวอักษรมากมายขยับไปมา เพียงครู่ก็กลายเป็นความทรงจำเรื่องหนึ่ง
ไหลเวียนดังภาพพานอรามา นั่นคือความทรงจำ 'รอบที่ 3' ของผมที่ [กำแพงที่สี่]
บันทึกเก็บไว้

「ปล่อยมือได้แล้ว! ไสหัวไปซะ! ไอ้บัดซบ!」

「น่าจะ แต่ก็ถือว่ายังมีหวังอยู่!」

“มีหวังอะไรกัน”

「จุงฮยอกอา พวกเราสามารถช่วยโลกใบนี้ได้ นายรู้ใช่ไหม?」

「ชื่อเนบิวลาของพวกเราคือ คิมดกจาคอมพานี่...」

「ยังไม่มีชื่ออะไรทั้งนั้น ส่วนผู้สนับสนุนก็จะเริ่มหาตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป!」

ความทรงจำมากมายที่ยูจุงฮยอกตรงหน้าผมไม่อาจเข้าใจ

ทั้งหมดนั้นเป็นเรื่องราวที่ไม่มีตัวตนอยู่ในการย้อนกลับรอบนี้ กระแสไฟฟ้า
สว่างจนแทบทำให้ตาทั้งสองข้างบอดเริ่มเบาบางลงทีละน้อย เผยให้เห็นสีหน้า
บิดเบี้ยวของยูจุงฮยอกอีกครั้ง

“แกเป็นใครกันแน่...”

ดวงตาของ 'รอบที่ 1,863' ฉายแววตกตะลึง

เสียงของ [กำแพงที่สี่] ดังก้องในหัวราวกับสนุกกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

「**ข้าทำได้ดี ไช้มัย คิม ดกจา**」

ทำได้ดีอะไร

“บอกมาซะ เมื่อก็มันอะไรกันแน่ ถ้าไม่พูดฉันจะฉีกแกเป็นชิ้นๆ”

กรือบบบบ

ทำได้ดีบ๊ออะไรละ

[อึก เตี้ยว! ให้เวลานั้นได้ตอบก่อน...!]

ผมระเบิดพลังเวทปริศน์อยู่ในอุ้งมือของยูจุงฮยอก พยายามดิ้นให้หลุดจากการจับกุมของเขา ผมรู้ว่าด้วยพลังแค่นี้มันยังยากเกินไป แต่อย่างน้อยก็ต้องยื้อเวลาจนกว่าจะยืมพลังจาก ‘มหาเรื่องเล่า’...

ตูมมมม!

จู่ๆ ก็ปลันเกิดเรื่องเหนือความคาดหมายขึ้น ด้านหลังผมมีการระเบิดอย่างฉับพลัน ส่งผลให้ยูจุงฮยอกพลาดพลั้ง ปล่อยผมหลุดมือ เจ้าตัวเองก็คงจะตกใจอยู่บ้างถึงได้มีสีหน้าหงง แล้วเอื้อมมือออกมาอีกครั้งด้วยการเคลื่อนไหวที่เชื่องช้าลง ผมงงว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แต่จะปล่อยโอกาสดี ๆ แบบนี้ไปไม่ได้เด็ดขาด

[สกิลเฉพาะตัว ‘เส้นทางแห่งสายลม Lv.11(+1)’ ถูกเปิดใช้งาน!]

ผมทุ่มพลังเปิดใช้งาน [เส้นทางแห่งสายลม] พลังปริศน์ที่ร่องรอยไว้บนท้องฟ้าดูจางหายไป

ผมนึกว่าเขาจะไล่ตามมาได้ทันที แต่ผิดคาดที่ไม่รู้สึกถึงร่องรอยของยูจุงฮยอกเลย ผมเหลียวหลังกลับไปมอง แล้วก็ได้พบกับภาพที่คาดไม่ถึง

...นั่นมันอะไรกัน

ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์เสียดแทงแก้วหูดังก้องไปทั่วท้องนา ผมรู้สึกสงสัยขึ้นมา [ยูจุงฮยอก! ข้าจะแก้แค้นให้ ‘ผู้เข้มงวดอย่างมีอาจประเมิน’!]

ดวงตาสีน้ำเงินและสีแดงลุกเป็นไฟอยู่บนดาบฟ้าตึกละแวกใกล้เคียง ร่างเพรียวบางของเสือด่าสองตัวปลดปล่อยระดับชั้นอันกล้าแกร่ง กระโจนลงมาหายูจุงฮยอก

[ราชาปีศาจ ปีศาจร้ายแห่งความไร้กังวลและความโหดเหี้ยม แสดงความเป็นปรปักษ์ต่ออวตาร ‘ยูจุงฮยอก’!]

[ราชาปีศาจ ‘ดวงตาผู้มองสิ่งต้องห้าม’ แยกเขี้ยวใส่อวตาร ‘ยูจุงฮยอก’!]

ยูจุงฮยอกของรอบที่ 1,863 แข็งแกร่งยิ่งกว่ารอบไหนๆ แต่เขาก็มีศัตรูมากตามไปด้วย

ผมนึกนามที่แท้จริงของเสือด่าทั้งสองได้ไม่ยากนัก

ปีศาจร้ายแห่งความไร้กังวลและความโหดเหี้ยม โอเซ

ดวงตาผู้มองสิ่งต้องห้าม ฟลาวรอส

ราชาปีศาจจากโลกปีศาจที่ 57 และ 64 เหล่าราชาปีศาจผู้เย่อหยิ่งลึกลับ
กระทั่งศักดิ์ศรี ยอมทิ้งหน้าตา รวมหัวกันรุมทำร้ายอวตารคนเดียว

แต่นั้นไม่ใช่เรื่องเสียเกียรตินักหรอก

[ผู้สังหารราชาปีศาจ! เรื่องราวของเจ้าจะสิ้นสุดลงที่นี่ในวันนี้!]

เพราะยูจุงฮยอกในตอนนี้มีค่ามากพอให้พวกเขาต้องทำแบบนั้น

ผมซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางระเบิดกัมปนาทด้วยใจที่คิดว่าเป็นแบบนี้ก็ดี มอง
สถานการณ์ตรงหน้าอย่างระมัดระวัง ความคิดระหว่างรีบหนีไปให้ห่างในตอนที่ยัง
ยังมีโอกาส กับความอยากเฝ้าดูการต่อสู้ของพวกเขาต่ออีกสักนิด กำลังปะทะกัน
อยู่ในใจ

นี่ไม่ใช่การต่อสู้ของใครที่โหด แต่เป็นการต่อสู้ของยูจุงฮยอกรอบที่ 1,863
เชียวนะ

ไม่ใช่หนักที่จะหาดูกันได้ง่าย ๆ เลย

เสียงระเบิดดังก้องจนทำให้หูอื้อ การต่อสู้เริ่มขึ้นแล้ว

[กลุ่มดาวจำนวนมากบ้าคลั่งไปกับการต่อสู้ของ ‘อวตารยูจุงฮยอก!']

ท่ามกลางข้อความทางอ้อมที่พรุ้งพรูไม่หยุด ยูจุงฮยอกชักดาบขึ้นมา

ดาบสะท้านนภาพิชิตสวรรค์ที่หักไปในรอบที่ 3

ดาบที่ผ่านการฝ่าฟันซินริโอจำนวนนับไม่ถ้วนจนพัฒนาไปอีกระดับ ตอนนี้อยู่
กำลังส่องแสงเจิดจรัสอยู่ท่ามกลางความมืด

ราชาปีศาจทั้งสองเองก็แสดงอำนาจออกมาต้านไว้เช่นกัน

[สรรพสิ่งทั้งหลายเอ๋ย จงฟื้นขึ้นจากความตาย!]

เคานต์แห่งโลกปีศาจและเหล่าดยุกที่ลึกลับกำลังคลานขึ้นมาจากผืนดินใน
สภาพผิติด ทหารกล้าผู้ครอบครองพลังการต่อสู้ในยามที่พวกเขายังไม่มอดม้วย

ทว่ายูจุงฮยอกกลับไม่มีสีหน้าตระหนกเลยแม้แต่น้อย

“ ‘อัญเชิญคนตาย’ ี่นั่นหรือ ‘ปีศาจร้ายแห่งหลักการ’ เองก็เคยใช้สกลนี้
เหมือนกัน”

ยูจุงฮยอกแสยะยิ้ม

“ศพของเจ้านั้นตอนนี้อยู่ในหมู่ดาวของพวกกลุ่มดาวที่ตายไปแล้วโน่น”

[หุบปาก!]

วินาทีที่ลำแสงสว่างวาบขึ้น ดาบของยูจุงฮยอกก็ขยับ

ควรเรียกเพลงดาบนั้นว่าอะไรดี

...ดาบแยกห้วงนภา?

ไม่รู้สิ แต่สิ่งที่ผมมั่นใจมีแค่เรื่องที่ว่า นั่นเป็นเพลงดาบที่ดังามเสียจน
น่าสะพรึงกลัว

อ้ากกกก!

และเป็นเพลงดาบที่โหดเหี้ยมเสียจนน่าตกใจ

เหล่าขุนนางแห่งโลกปีศาจถูกดาบฟันขาดเป็นท่อน ส่งเสียงร้องโหยหวน
ก่อนจะสลายไปกลางอากาศ

ระดับตดยุคของโลกปีศาจเทียบได้กับกลุ่มดาวระดับผู้ยิ่งใหญ่ แต่พวกเขา
เหล่านั้นกลับแหลกกระจุยไม่เหลือชิ้นดีด้วยเพลงดาบกระบาวทำเดียว

ในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาที่ ยูจุงฮยอกก็จัดการปลิดชีพขุนนางผีดิบพวกนั้น
ไปหลายสิบตัว และพุ่งไปจนถึงหน้าราชาปีศาจฟลาวรอส

[ได้ยังไงกัน...]

ศิระของราชาปีศาจฟลาวรอสระเบิดออกเหมือนของเล่นชิ้นหนึ่ง
แหวดารู้สึก รอยยิ้มเฉยชา เพียงแค่การโจมตีครั้งเดียวเท่านั้น
ยูจุงฮยอกก็สังหารราชาปีศาจลงได้

[อะ...ไบบ้านี้!]

ราชาปีศาจโอเซโมโหเดือด ปลดปล่อยระดับชั้นออกมาด้วยเสียง
กราดเกรี้ยว

[กลุ่มดาวทั้งหลาย! มัวลิ่งเลอะไปอยู่เล่า!]

พวกกลุ่มดาวที่ซ่อนตัวอยู่ตามซอกปรักหักพังกระโจนออกมาทันทีที่ราชา
ปีศาจโอเซร้องเรียก ส่วนใหญ่เป็นพวกกลุ่มดาวฝ่ายร้าย มีตั้งแต่ระดับผู้ยิ่งใหญ่
ไปจนถึงระดับเรื่องเล่า กลุ่มดาวพวกนั้นต่างก็เก่งไม่ใช่เล่น แต่กลับพุ่งเข้ามาเป็น
โขงหมายจะรุมจัดการยูจุงฮยอกที่มีแค่คนเดียว

[เรื่องเล่า ‘นรกอมตะนิรันดร์’ ของตัวละคร ‘ยูจุงฮยอก’ เล่าขานเรื่องราว!]

ทว่ายูจุงฮยอกเองก็สู้ไม่ถอยเช่นกัน ออราลีแดงเลือดแผ่ซ่านออกมาจาก
หัวร่างของเขา ก่อนพุ่งเข้าปะทะกับพวกกลุ่มดาว

ฉีวะ!

พลังทำลายล้างอันแสนน่าสะพรึงกลัว แต่ทุกดาบที่ตัววัดพันกลับแฝงไว้
ด้วยความสงบเยือกเย็นไม่ไหวหวั่น

ทุกครั้งที่ดาบของยูจุงฮยอกวาดตัววัด แนวรบของพวกกลุ่มดาวก็แตกพ่าย
อย่างไรกำลัง

[เหล่ากลุ่มดาวฝ่ายร้ายเกลียดชังอวตาร ‘ยูจุงฮยอก’]

ร่างอวตารของกลุ่มดาวระเบิดออกทีละหนึ่ง ทีละสอง กลุ่มดาวผู้สูงส่ง
ดูยำแย้ได้ถึงขนาดนั้นเลยหรอเนี่ย

ยูจุงฮยอกยังคงสู้ต่อไปด้วยสีหน้าที่ไม่อาจมองหาความร้อนรนพบ
แม้แต่แน่นอน

[มหาเรื่องเล่า ‘ผู้จาริกแห่งการล่มสลายอันอ้างว้าง’ ของตัวละคร ‘ยูจุงฮยอก’
เล่าขานเรื่องราว!]

ยิ่งกว่านั้นคือ ยูจุงฮยอกใช้แค่ ‘แขนซ้าย’ ข้างเดียวในการจัดการกลุ่มดาว
พวกนั้น

ทุกครั้งที่กลุ่มดาวล้มลงไปที่ละกลุ่ม ผมชนลุกขึ้นไปหมด

[กลุ่มดาวฝ่ายร้ายจำนวนหนึ่งตกตะลึงในการต่อสู้ของอวตาร ‘ยูจุงฮยอก’]

ความเกลียดชังแปรเปลี่ยนเป็นความตกตะลึง

[กลุ่มดาวฝ่ายร้ายจำนวนหนึ่งหวาดกลัวอวตาร ‘ยูจุงฮยอก’]

และเพียงไม่นาน ความตกตะลึงก็แปรเปลี่ยนเป็นความหวาดกลัว

[กลุ่มดาวจำนวนมากกััดพันตัวสั้นเมื่อได้ประจักษ์แจ้งถึงพลังของอวตาร
‘ยูจุงฮยอก’]

กลัวเสียจนสั้นไปหมดทั้งตัว

คนบ้า...หมอนี่มันบ้าของแท้จริง ๆ

ไม่ว่าจะพยายามคิดอย่างไร ผมก็นึกหาวิธีล้มยูจุงฮยอกในตอนนี้ไม่ออก
เลยสักวิธี

ผมไม่รู้วิธีสินริโอที่ต้องรับจาก ‘จอมวางแผนลับ’ คืออะไร แต่จนกว่าสินริโอ

จะสิ้นสุดลง ผมจะเป็นศัตรูกับผู้ชายคนนี้ได้เด็ดขาด

และแล้วเสียงข้อความก็ดังขึ้น

[‘ซินารีโอ้อยู่ย’ ที่ ‘จอมวางแผนลับ’ มอบหมายให้แก่คุณมาถึงแล้ว!]

ในที่สุดข้อความที่เผ่ารอกก็มาถึงจนได้

‘ซินารีโอส่วนบุคคล’ จาก ‘จอมวางแผนลับ’

<ซินารีโอ้อยู่ย (จอมวางแผนลับ) - ???>

ประเภท : ย่อย (ส่วนบุคคล)

ระดับความยาก : ???

เงื่อนไขการเคลียร์ : ???

ระยะเวลาที่กำหนด : -

รางวัล : หวนคืนสู่การย้อนกลับรอบเดิมโดยสามารถพก
เรื่องเล่า (1), สกิล (1), ไอเท็ม (1) ที่ได้รับจากรอบนี้ติดตัว
กลับไปด้วยได้ (ผู้เสนอซินารีโอดังกล่าวเป็นผู้แบกรับภาระความ
เป็นไปได้ที่จำเป็น)

กรณีล้มเหลว : ไม่สามารถกลับไปยังการย้อนกลับรอบเดิมได้,
รางวัลติดลบ

ทันทีที่เปิดหน้าต่างซินารีโอขึ้นมาดู หัวข้อที่จับผมได้อยู่หมัดคือ ‘รางวัล’

[ปัจจุบันทางสำนักงานกำลังส่งสัยความเป็นไปได้ของคุณ]

ผมไม่ได้อยู่ภายใต้ ‘การย้อนกลับรอบนี้’ เพราะฉะนั้นต่อให้ได้อิเท็ม สกิล
หรือเรื่องเล่าของรอบนี้มาครอบครอง ตอนที่หวนคืนสู่การย้อนกลับรอบเดิม ผม
ก็ไม่สามารถพกเอาของพวกนั้นติดตัวกลับไปได้อยู่ดี เช่นเดียวกับการที่ ‘ภัยพิบัติ
ซินยูซึ่ง’ ข้ามมาจากรอบที่ 41 แต่ไม่อาจปลดปล่อย ‘ระดับชั้น’ ที่แท้จริงของตัวเอง
ออกมา ทั้งยังโดนบังคับให้อ่อนแอลง

ทว่าหาก ‘รางวัล’ พวกนี้เป็นเรื่องจริงละก็...ผมจะสามารถเอาสิ่งที่ได้จาก
ซินารีโอนี้กลับไปยังการย้อนกลับรอบเดิมของตัวเองได้

มันเป็นรางวัลที่ยั่วตายั่วใจมาก ต่อให้โดนข้อจำกัดความเป็นไปได้ แต่

ผลพลอยได้ที่จะได้รับในซินารีโอที่ 95 เป็นของที่เหมาะสมกับความยากระดับซินารีโอที่ 95 ส่วนสกลที่พอใช้ได้หรือเรื่องเล่าของที่นี่ยังปลดปล่อยพลังที่สามารถพลิกฟ้าคว่ำดินในซินารีโอช่วงที่ 20 กว่าได้เลย

「อย่าตื่นเต็น คิม ดก จา」

เสียงตำหนิของ [กำแพงที่สี่] ช่วยให้ผมสงบใจลงได้

ความจริงแล้วนี่ไม่ใช่สถานการณ์ที่ผมจะมัวมาตีใจอยู่แบบนี้ เพราะราคาที่ต้องจ่ายเมื่อล้มเหลวในซินารีโอเองก็หนักหนาไม่แพ้รางวัลที่มอบให้เลย

กรณีที่ล้มเหลว ไม่เพียงแต่ผมจะกลับไปยังการย้อนกลับรอบเดิมไม่ได้เท่านั้น แต่ยังต้องสูญเสียรางวัลอวตารไปด้วย

เนื่องจากที่นี่ไม่ใช่การย้อนกลับรอบที่ผมอยู่ ‘เรื่องเล่า’ ที่ผมครอบครองจึงไม่ค่อยมีอิทธิพลเท่าไร ในสถานการณ์แบบนี้ถ้าผมต้องเสียรางวัลอวตารไปละก็ วิญญาณของผมอาจจะดับสูญไปท่ามกลางคลื่นพายุผลกระทบของความเป็นไปได้

นอกจากนี้ยังเหลือปัญหาที่ใหญ่สุดอยู่อีก

[เงื่อนไขการเคลียร์ซินารีโอดังกล่าวกำลังอยู่ในระหว่างการอัปเดต]

เงื่อนไขการเคลียร์ซึ่งสำคัญที่สุดยังอัปเดตไม่เสร็จสมบูรณ์ ไม่รู้ว่าเกิดข้อผิดพลาดขึ้นระหว่างเดินทางข้ามมิติ หรือ ‘จอมวางแผนลับ’ จงใจยื้อเวลาไว้กันแน่

ว่ากันตามตรง มีโอกาสเป็นไปได้ทั้งสองแบบ

ผมครุ่นคิดพลางมองยูจุงฮยอกที่เปิดศึกต่อสู้เลือดสาดอยู่ไกลๆ ถ้าผมเป็น ‘จอมวางแผนลับ’ ผมจะตั้ง ‘เงื่อนไขการเคลียร์’ ซินารีโอนี้ว่าอะไร

ค่านึงจากวิธีของ ‘จอมวางแผนลับ’ ตลอดเวลาที่ผ่านมา...

คิดแล้วก็ซึกจะสังหรณ์ใจไม่ดีเอาเสียเลย

[สกลเฉพาะตัว ‘ความเข้าใจในการอ่าน’ ถูกเปิดใช้งาน!]

จอมวางแผนลับ

ผมเดาว่าเขาน่าจะเป็น ‘ความวุ่นวายที่ตีบคลาน’ หรืออาจจะเป็นบุตรเทพที่ผมไม่สามารถแน่ใจตัวตนที่แท้จริงได้ เขาอยู่ด้วยกันกับผมมาตั้งแต่ตอนเริ่มเปิดช่องครั้งแรก แต่ผมแทบไม่รู้ข้อมูลอะไรเกี่ยวกับเขาเลย เขาไม่ได้ใจกว้าง

เหมือนผีเทียนดำแข็ง ไม่ได้รักความยุติธรรมเหมือนอูริเอล ทว่าก็ไม่ได้ชั่วร้าย
อย่าง ‘มังกรทมิฬแห่งนรกอเวจี’

ยิ่งกว่านั้นคือ เขาเป็นกลุ่มดาวที่ไม่มีตัวตนอยู่ใน ‘สามวิธรอด’
ก็เหมือนอย่างนิยามของเขา เป็นเพียง ‘จอมวางแผนลับ’ เท่านั้น
[ไม่สามารถทำการวิเคราะห์เป้าหมายด้วยข้อมูลที่คุณมีได้]
[การเปิดใช้งานสกินเฉพาะตัว ‘ความเข้าใจในการอ่าน’ ถูกยกเลิก]
[ความสงสัยใคร่รู้เกี่ยวกับสิ่งลึกลับได้ปลุกความสามารถใหม่ของคุณให้
ตื่นขึ้น]

...ไม่รู้ด้วยแล้ว

เขาคิดจะให้ผมได้เห็นอะไรผ่านซินารีโอนี่

และจะได้อะไรจากการทำแบบนี้กัน

เพราะไม่เคยเกิดเหตุการณ์ที่อุตรเทพทำเรื่องแบบนี้ ผมเลยคาดเดาอะไร
ไม่ได้ง่ายๆ แต่สิ่งที่ผมมั่นใจคือ...

[อ้ากกก!]

มีโอกาสสูงมากที่ซินารีโอนี่จะเกี่ยวข้องกับอสูรร้ายที่กำลังลงมือสังหารหมู่
กลุ่มดาวอยู่ตรงนั้น

[เรียบร้อย! ตอนนั้นแหละ! ทุกคนรู้มันเลย!]

[ตายชะ ยูจุงฮยอก!]

ระหว่างที่ผมสติหลุดลอยไปกับหน้าต่างซินารีโอเพียงครู่เดียว สถานการณ์
ก็กำลังไหลไปในทิศทางที่ไม่คาดคิด

สภาพของยูจุงฮยอกดูแปลกไป ทั้งที่เมื่อครู่เขายังเห็นอสูรและสังหารพวก
กลุ่มดาวอย่างโหดเหี้ยมอยู่เลย

ร่างกายขยับเขียงช้าลง

เขาโดนยิงอย่างไม่อาจป้องกันตัว ร่างของยูจุงฮยอกแข็งทื่อไม่ขยับ

...เป็นบ่าอะไรของเขา นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น

ผมปรับการตั้งค่า [ลิสต์ตัวละคร] ก่อนจะสำรวจอาการของยูจุงฮยอก

* ปัจจุบันบุคคลดังกล่าวกำลังอยู่ในสภาวะผิดปกติ

สภาวะผิดปกติ? เป็นไปไม่ได้

ยูจุงฮยอกในรอบที่ 1,863 เป็นไครณะเหรอ

‘ยูจุงฮยอก’ คนนี้คือผู้ที่จัดการ ‘ผู้ปกครองนรกตะวันออก’ อันดับ 2 ของโลกปีศาจจนพิกลพิการ เป็นหัวใจจอมเผด็จการผู้ฉีกกระชาก ‘ปีศาจร้ายแห่งหลักการ’ อันดับ 4 ของโลกปีศาจเป็นชิ้น ๆ ในบรรดาพวกนั้นไม่มีใครทำให้ยูจุงฮยอกเกิด ‘สภาวะผิดปกติ’ ในตอนนี้ได้แน่

แววตาของยูจุงฮยอกว่างเปล่า

ผมรู้สึกอึดอัดเหมือนมีอะไรอุดอยู่ที่คอ

ไม่สิ มีอยู่คนหนึ่ง

แค่คนเดียวเท่านั้น คนที่สามารถทำให้หมอนั้นตกอยู่ใน ‘สภาวะผิดปกติ’ ได้

* ปัจจุบันเป้าหมายกำลังทรงมานกับ ‘โรคซึมเศร้าจากการย้อนกลับ’ ที่ไม่อาจรู้สาเหตุ

นั่นก็คือตัวยูจุงฮยอกเอง

โรคซึมเศร้าจากการย้อนกลับ

สภาพจิตใจที่พังทลายจากการใช้ชีวิตผ่านการย้อนกลับมาแล้ว 1,863 รอบ อากาธาทางจิตนั้นแทบจะเปลี่ยนเป็น ‘แพสซีฟสกีล’³ อยู่แล้ว หากเกิดโรคซึมเศร้าขึ้นเมื่อไหร่ สติของหมอนั้นก็จะจมอยู่ในภวังค์แห่งความทรงจำอันคลุมคลั่ง ไม่อาจจออกมาจากภวังค์นั้นได้

[ฆ่ามัน! เจ้ามันมันไม่ได้ไร้เทียมทาน!]

ร่างกายของยูจุงฮยอกเริ่มหลังเล็ดออกมาทีละน้อยเมื่อเจอกับการโจมตีอันโหดเหี้ยมไร้ความปรานี

แปลก ปกติไม่ควรจะเกิด ‘โรคซึมเศร้าจากการย้อนกลับ’ ขึ้นในสถานการณ์

³ Passive Skill ศัพท์ในเกม หมายถึงสกิลที่ติดตัวผู้เล่น สามารถนำออกมาใช้ได้ทันทีที่ถูกโจมตีโดยไม่จำเป็นต้องป้อนคำสั่ง

แบบนี้สิ เพราะยูจุงฮยอกในรอบที่ 1,863 เรียนรู้วิธีควบคุมอาการนั้นได้แล้ว
แล้วทำไมตอนนี้เขาถึงได้ตกอยู่ในสภาพแบบนี้...

「กำแพงที่สี่ กล่าว ‘ฮ่า ฮ่า ฮ่า’

“...นายเป็นคนทำงานหรือ”

ไม่มีคำตอบจาก [กำแพงที่สี่] แต่ตอนนี้ผมคาดเดาได้เพียงแค่นั้น ตอนที่
ปะทะเข้ากับ [กำแพงที่สี่] เมื่อครู่นี้คงไปสร้างความปั่นป่วนบางอย่างขึ้นในใจ
ยูจุงฮยอกไม่ผิดแน่

ให้ตายเถอะ เอาไงดีละเนี่ย

เลือดไหลกระจุยออกจากร่างของยูจุงฮยอกที่ขดคู้กายป้องกันใบหน้า
การที่เกิดบาดแผลเพียงเล็กน้อยเป็นเพราะเขายังทนได้ด้วยพลังของ [ใจแข็ง
เด็ดเดี่ยว] ที่พัฒนาถึงระดับสูงสุด แต่ถ้ายิ่งการต่อสู้ยังดำเนินต่อไปแบบนี้ ยูจุงฮยอก
จะตายเมื่อไหร่ก็เหลือแค่รอเวลาแล้วจริงๆ

「ฉันต้องช่วยเขา」

「ทำไมฉันต้องช่วยหมอนั้นด้วย」

ทางเลือกมากมายขัดแย้งกันอยู่ในใจ

「ยูจุงฮยอกในตอนนี้เป็นนอสุรกาย ต่อให้ช่วยจนเขาฟื้นกลับคืนมาได้
หมอนั้นก็จะลงมือฆ่าฉันอยู่ดี」

「คิดดูให้ดีเถอะ นายยังไม่รู้ไม่ใช่หรือไงว่าเงื่อนไขการเคลียร์ซึนารีโอ
คืออะไร」

เงื่อนไขการเคลียร์ซึนารีโอที่ยังเป็นเครื่องหมายคำถามค้างอยู่

「ถ้าเงื่อนไขการเคลียร์ซึนารีโอเป็น ‘ความตายของยูจุงฮยอก’ นี่ก็ไม่ต่าง
อะไรจากโอกาสทองเลยนะ」

แต่ว่า...

「ถ้าเงื่อนไขการเคลียร์ซึนารีโอจำเป็นต้องมี ‘การอยู่รอดของยูจุงฮยอก’
ล่ะก็...」

ถ้ายูจุงฮยอกตายที่นี่ ผมอาจต้องสูญเสียทุกอย่าง

“บัดซบ...”

จะช่วยหรือไม่ช่วย

เข้าของยูจุงฮยอกที่เคยยืนหยัดได้อย่างมั่นคงกำลังทรุดลงสู่พื้นช้า ๆ พวกที่ปกติเทียบเขาไม่ติดกำลังรวมทั้ยูจุงฮยอกด้วยความตื่นเต้น

[ฮา ๆ ๆ! ข้าขอรับเรื่องเล่าของ ‘ราชาผู้พิชิตแห่งเลือดและเหล็ก’ เอาไว้เอง!]

อย่างไร้ถ้ายูจุงฮยอกตาย เขาก็จะย้อนกลับอยู่ดี จากนั้นการย้อนกลับรอบใหม่ก็จะเริ่มขึ้นอีกครั้ง ย้อนกลับ...

【ถ้าอย่างนั้น โลกใบอื่น ก็น่าจะเป็นเหมือนกันใช่ไหม?】

...จอมวางแผนบัดขบ

【โลกที่นายช่วยไว้ไม่ได้พวกนั้นจะกลายเป็นเช่นไร?】

ถ้ายูจุงฮยอกตายที่นี่ โลกที่ไม่เคยปรากฏในนิยายจะอุบัติขึ้น ยูจุงฮยอกจะต้องเริ่มขุมนรกใหม่ซ้ำ ๆ อีกครั้ง ‘การย้อนกลับรอบที่ถูกทอดทิ้ง’ ที่ ‘จอมวางแผนลับ’ แสดงให้ผมได้เห็นพวกนั้นจะถูกสร้างขึ้น เหล่ายูจุงฮยอกของโลกเหล่านั้นจะต้องจมอยู่กับวงเวียนแห่งความสิ้นหวังไปชั่ววันรันดร์...

...แม่ง ไม่รู้ด้วยแล้ว

ผมเปิดใช้งาน [กลายร่างมนุษย์อัสนี] ปลดปล่อยไอปีศาจออกจากร่าง ในขณะที่บินพุ่งไปหายูจุงฮยอก

[เฮ้! เหลือส่วนของฉันไว้ให้ด้วยสิ!]

ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ที่หยาบกระด้างไร้ความเคารพของผมทำให้พวกราชาปีศาจกับกลุ่มดาวที่อยู่กับการโจมตียูจุงฮยอกต่างก็เงยหน้าขึ้นมองมาที่ผม

[เจ้าเป็นใคร]

[...ไอปีศาจ? ข้าเพิ่งเคยเห็นเจ้านี้เป็นครั้งแรก]

[เจ้าเองก็มาเพื่อปลิดชีพ ‘ผู้สังหารราชาปีศาจ’ ัจั้นหรือ]

ไอปีศาจลึดำทมิฬแผ่ออกมาจากร่างของผม สีหน้าตึงเครียดของพวกศัตรูพลันอ่อนคลายลง เป็นไปอย่างที่เกิดขึ้นได้ ผมปลดปล่อย ‘ระดับชั้น’ พลังเอ่ยขึ้น

[ของดีมันก็ต้องแบ่งกันกินสิ ไม่ใช่เหรอ?]

[ฮืม เจ้ามาช้าเกินไป จะเอาเรื่องเล่าดี ๆ ไปไม่ได้]

[งั้นก็ไม่เป็นไร ฉันจะคอยระวังหลังให้เฉย ๆ ก็ได้]

[รู้จักคิดนี่ เอละ ทุกคนจัดการกันต่อ...!]

ผมจัดการบดขยี้ศีรษะของกลุ่มดาวที่เพิ่งจะหมุนตัวหันหลังกลับ
กลุ่มดาวนั้นส่งเสียงร้องโหยหวน ลอยกระเด็นไปกระแทกเข้ากับซากปรักหักพัง
[อะ...อีก...! เจ้าทำบ้าอะไร!]

ผมกระแทกหมัดออกไปหวังให้เขาตายแท้ๆ แต่ดูเหมือนยังไม่พอสักที

การลงมืออย่างฉับพลันของผมทำให้พวกกลุ่มดาวโมโห หันขวับมา
จ้องหน้า

[เจ้าอยู่ฝ่ายเดียวกับ ‘ผู้สังหารราชาปีศาจ’ ั้นหรือ]

ผมไม่ได้ตอบอะไร แต่ปลดปล่อยพลังของ ‘มหาเรื่องเล่า’ ออกมาแทน

[มหาเรื่องเล่า ‘ฤดูใบไม้ผลิแห่งโลกปีศาจ’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว!]

ขุมพลังแห่งเรื่องเล่าเดือดพล่านจากส่วนลึกของหัวใจ กระแสไฟฟ้าแล่นวาบ
ปกคลุมไปทั่วร่าง พลังแห่งเรื่องเล่าโคจรไปตามหลอดเลือด ก่อนจะเริ่มเอ่อล้น
ออกมา

พวกกลุ่มดาวหลายกลุ่มสะดุ้งเฮือก ร้องตะโกนด้วยความตกใจเมื่อสังเกตเห็น ‘มหาเรื่องเล่า’ ของผม

[ระดับชั้นราชาปีศาจ? ข้าไม่เห็นจะเคยได้ยินนามของเจ้า]

ต้องไม่เคยแน่ละ ก็ฉันไม่ใช่ราชาปีศาจในโลกของพวกนายสักหน่อย

ผมตั้งสมาธิรวบรวมพลัง [กลายร่างมนุษย์อัสนี] อีกครั้ง แล้วพุ่งกระแทก
ใส่ห้องของกลุ่มดาวหนึ่งที่เปลือยประมาทจนปลิวกระเด็น

พลังกกก!

กลุ่มดาวที่โดนผมเล่นงานร้องคราง กระเด็นถอยห่างไปหลายสิบก้าว

การโจมตีนี้เทียบกับการจู่โจมขยี้ไม่ได้ แต่ผลลัพธ์ก็ออกมาไม่เลวทีเดียว
ขณะกำลังคิดว่าแบบนี้ก็น่าจะพอลงลุ่นลือไหว่นั่นเอง

เปรี๊ยะ!

[เกิดข้อผิดพลาดขึ้นในการใช้งานเรื่องเล่า]

[ไม่อาจทำการค้นหาฐาน ‘มหาเรื่องเล่า’ ที่คุณครอบครองได้จาก
<สตาร์สตรีม> ดังกล่าว]

[พลังของ ‘มหาเรื่องเล่า’ ลดลงอย่างฉับพลัน]

...ให้ตายเถอะ เล่นแบบนี้ซ้ำๆ

ที่นี่ไม่มี 'โลกปีศาจที่ 73' ซึ่งเป็นรากฐานของ 'มหาเรื่องเล่า' ของผม ยิ่งไปกว่านั้นคือไม่มีผู้ที่ร่วมสร้างมหาเรื่องเล่าอยู่ด้วยกัน ดังนั้นเรื่องเล่าของผมก็ย่อมไม่อาจลำแสงพลังที่แท้จริงออกมาได้เป็นธรรมดา

ผมโจมตีพวกกลุ่มดาวที่เข้ามาใกล้อย่างสะเปะสะปะ ขณะเดียวกันก็พยายามตะโกนเรียกยูจุงฮยอกไปด้วย

“ไอ้เวร! ตั้งสติหน่อยสิวะ!”

ไม่มีคำตอบจากยูจุงฮยอก ผมพยายามนึกคำพูดที่จะช่วยปลุกสติของหมอนั่นอยู่ในหัว แต่ก็นึกคำพูดดีๆ ไม่ออกเลยสักคำ

พอรระดับชั้นของผมเริ่มลดฮวบ ราชาปีศาจโอเซก็ตะโกนด้วยความฮึกเหิม [มันเป็นพวกเดียวกับ 'ผู้สังหารราชาปีศาจ'! ฆ่ามันก่อน!]

จำนวนของกลุ่มดาวรวมราชาปีศาจโอเซด้วยแล้วมีทั้งสิ้นเจ็ดตัวตน ด้วยพลังของผมในตอนนี้อย่างไรก็ตามผมก็ไม่สามารถรับมือพวกเขาได้ ผมหลบการโจมตีได้อย่างฉิวเฉียด แต่ซินารีโอที่ 95 ก็สมกับเป็นซินารีโอที่ 95 อย่างแท้จริง ทั้งที่พวกนี้เป็นแค่กลุ่มดาวฝ่ายร้ายระดับธรรมดา แต่แค่การโจมตีกระบวนท่าเดียวก็สามารถทำให้ผมเจ็บหนักได้

ฉีวะ!

การโจมตีอย่างรุนแรงพุ่งเข้ามาเฉือนผิวหนัง ขอบเขตการเคลื่อนไหวของร่างกายถูกตีวงแคบลงเรื่อยๆ

แม้จะตกอยู่ในสถานการณ์สุดเลวร้าย ผมก็ยังคงมุ่งมั่นกับการคิดหาวิธีปลุกยูจุงฮยอก และก็มีอยู่หลายวิธีที่ผมมั่นใจว่าต้องเรียกสติของยูจุงฮยอกกลับมาได้แน่

ปัญหาคือเรื่องที่จะเกิดขึ้นตามมาหลังจากนั้น

ถ้าผมปลุกหมอนั่นด้วยวิธีที่ผมคิด มีโอกาสสูงมากที่ผมเองก็จะต้องตายไปด้วย

ผมกัดริมฝีปากจนเลือดไหลซึม สูดลมหายใจเข้าลึก

ไม่มีทางเลือกแล้ว อย่างไม่ก็คาดการณไว้แล้วว่าเรื่องราวอาจจะกลายเป็นแบบนี้

ผมสุดหายใจสั้น ๆ จากนั้นก็โพล่งออกไป

“คิดจะบิดปากเงิบไปถึงเมื่อไหร่ครับ”

คำพูดของผมทำให้สีหน้าของพวกกลุ่มดาวแปรเปลี่ยนเป็นงุนงง แววดา
คล้ายอยากถามว่าจู่ ๆ ผมพูดบ้าอะไร แต่ผมก็ยังคงพูดต่อโดยไม่สนใจพวกเขา

“ถ้าผมตายที่นี่ ทางนั้นเองก็คงลำบากน่าดูแท้ ๆ”

และในวินาทีต่อมา กระเป่าเสื้อโค้ตบริเวณหน้าอกของผมก็ส่องแสงสว่าง
ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ดังขึ้น

[อะไรกัน รู้อยู่แล้วหรือเนี่ย]

แน่นอนว่าผมไม่ได้ปลุกยูงงฮยอกหรือ

ขึ้นปลุกเขาขึ้นมา ผมอาจจะตายก็ได้ แล้วใครมันจะไปบ่าปลุกหมอนั้น

กันล่ะ

“ไม่รู้ก็แปลกแล้วครับ ผมไม่ได้มีงานอดิเรกเป็นการจัดดอกไม้สักหน่อย”

ดอกไม้สองดอกที่เสียบไว้ในกระเป่าเสื้อโค้ตด้านนอก

ดอกลิลลี่สีขาวกับดอกคอสโมสสีแดง

ตอนแรกผมก็ไม่ทันสังเกตเห็นตัวตนของพวกเขาหรือ

พูดให้ถูกคือ ผมเพิ่งจะมารู้ตัวก็ตอนข้ามผ่าน ‘เส้นโลก’ มาแล้ว

ช่างเป็นกลุ่มดาวที่กล้าหาญกันจริง ๆ

[อิ ช่วยไม่ได้]

เมื่อตระหนักถึงเจ้าของถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้น สีหน้าของพวกกลุ่มดาว
ที่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับผมก็เริ่มมีดครีมนงจับปล้น

‘ดอกลิลลี่ กล่าวย้ำยืนยันพวกเขา

[พวกเราต้องออกหน้ากันทั้งคู่เลยหรือไง โจฟีเอล เจ้าทำคนเดียวได้มัย

เนี่ย]

[พวกนั้นเป็นศัตรูของ <เอเดน> ต้องจัดการให้สิ้นเดี๋ยวนี้]

[...จะให้ข้าช่วยด้วยว้างั้น? นำร่าคาญชะมัด ก็ได้]

วินาทีต่อมา กลีบดอกคอสโมสกับดอกลิลลี่ก็เริ่มปลิวไปตามสายลม
ทีละกลีบ ข้อความปรากฏขึ้นตรงหน้าพร้อมกับกลีบดอกไม้ที่ลอยละล่องไปไกล
สู่ท้องนภาเบื้องบน

ผมเหลือบมองข้อความนั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าช้า ๆ
เบรียะ!

ตัวตนที่ยิ่งใหญ่ลงมาสถิตอยู่ด้านหลังผม ผมแยมยิ้มก่อนจะหลุด
หัวเราะเยาะออกมาโดยไม่รู้ตัวในขณะที่มองสีหน้าของพวกกลุ่มดาวซึ่งแปรเปลี่ยน
เป็นตกตะลึง

ผมเคยสงสัยมาก่อนว่าความรู้สึกของ ‘จอนฮิวอน’ ในตอนนั้นเป็นยังไง
และตอนนี้ผมก็กำลังจะรู้แล้ว

ปีกทั้งหกงอกออกมาจากแผ่นหลัง

ท่ามกลางความเป็นไปได้ที่เอ่อล้น ‘ระดับชั้น’ ของเหล่าอัครทูตสวรรค์ที่
เก่งกาจที่สุดของ <เอเดน> ถูกปลดปล่อยออกมาจากร่างของผม

[กลุ่มดาว ‘ผู้บัญชาการแห่งคอสมอสแดง’ ปรากฏกายขึ้นใน ‘กรุงโซล’!]

[กลุ่มดาว ‘ดอกกลีสีปีกคนโท’ ปรากฏกายขึ้นใน ‘กรุงโซล’!]

[อัครทูตสวรรค์!]

ราชาปีศาจโอเซมองมาที่พวกเราด้วยแววตาตกตะลึง ทำที่ราวกับใกล้จะ
สลบเต็มทน พวกกลุ่มดาวฝ่ายร้ายอื่น ๆ ก็เช่นเดียวกัน

อัครทูตสวรรค์แห่ง <เอเดน> เป็นศัตรูตัวฉกาจสำหรับพวกเขา

การที่อัครทูตสวรรค์ปรากฏกายพร้อมกันสองคนแบบนี้ พวกเขาจะตกใจ
จนเป็นลมก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

[เหตุใต้อัครทูตสวรรค์ถึงได้...อัครทูตสวรรค์แห่ง <เอเดน> ตายกันหมด
หลังจากเกิด ‘เรื่องนั้น’ ไม่ใช่หรือ?...!]

วินาทีที่ได้ยินเสียงพึมพำนั้น ผมก็ฉุกละหุกคิดว่าพลาดชะแล้ว

ที่นั่นคือโลกของการย้อนกลับรอบที่ 1,863

กาเบรียลกับโจฟีเอลยังไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นในรอบนี้

[ไอ้ ■ พล่ามบ้าอะไร]

ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ของกาเบรียลดังก้องไปทั่วราวกับรอจังหวะนี้อยู่แล้ว
สภหายาบคายได้สมกับเป็นเพื่อนของอูรีเอลจริงๆ ผมรีบห้ามเธอก่อนเรื่องราว
จะลุกลามใหญ่โต

“กาเบรียล ไม่จำเป็นต้องฟังเสียงพล่ามไร้สาระของพวกนั้นหรอกครับ

รีบจัดการเถอะ!”

[อย่ากวนข้า เจ้ามนุษย์โอหัง]

แม้จะโดนพุดจาหาเรื่องใส่ แต่ผมตัดสินใจเชื่อฟังเธอไปก่อน เพราะพลัง
ของกาเบรียลสถิตอยู่ทั่วร่างของผม

[ข้าคืออัครทูตสวรรค์กาเบรียล]

สัมผัสได้ถึงระดับชั้นที่แผ่ขยายจนทำให้ชนหัวลูก ในที่สุดผมก็จะได้ฟัง
เรื่องเล่าหลักของกาเบรียลแล้ว

[ได้รับการส่งตัวมาที่นี่เพื่อแจ้งข่าวดีให้แก่พวกเจ้า]

แน่นอนว่าข้ามันจะนับว่าเป็น ‘ข่าวดี’ ได้ก็ต่อเมื่ออยู่ฝ่ายเดียวกับกาเบรียล
เท่านั้น

[ไม่ต้องไปกลัวมัน! ต่อให้เป็นอัครทูตสวรรค์ก็เป็นแค่พวกเศษเดนที่
สูญเสียนั่นมัน!]

ราชาปีศาจโอเซปุลุกระดมพวกกลุ่มดาว แต่ทั้งที่ปากพูดแบบนี้ ตัวโอเซ
กลับถอยกรูดห่างไปไกลโน่นแล้ว

พวกกลุ่มดาวตะโกนปลุกขวัญ ต่างก็ถือมรดกดวงดาวคนละชิ้นวิ่งเข้ามา
หาผม แต่แล้วในวินาทีนั้นเอง

[นี่คือเรื่องราวเกี่ยวกับจุดจบที่ถูกกำหนดไว้]

เรื่องเล่าของกาเบรียล «วิวรรณ์แห่งจุดจบ» เริ่มขึ้นแล้ว

«เจ้าได้เห็นแกะตัวผู้มีสองเขา เขาอันใหญ่ระหว่างดวงตาทั้งสองนั้นคือ
กษัตริย์องค์แรก⁴»

ประโยคสีทองหลังไหลออกมาจากร่างที่ปกคลุมไปด้วยแสงสว่าง ร่าง
ของผมขยายใหญ่ขึ้นตามอักขระเหล่านั้น พลังเอ่อล้นไปทั่วร่างราวกับแกะในฤดู
ผสมพันธุ์ บริเวณที่เคยมีเขาราชาก็กลับมีเขาสีขาวงอกออกมาแทน

เปรี๊ยะ เปรี๊ยะ!

[อะ...อห่าา...]

⁴มาจากพระธรรมดาเนียล (Book of Daniel) บทที่ 8 ทูตสวรรค์กาเบรียลได้กล่าวกับผู้เผย
พระวจนะดาเนียลถึงแกะและแพะ อันหมายถึงกษัตริย์เปอร์เซียและกรีก

แค่เห็นเขานั้น พวกกลุ่มดาวฝ้ายร้ายก็หวาดกลัวจนตัวสั่น กลุ่มดาวหลายกลุ่มทำอาวุธร่วงหล่นไม่ต่างจากอวตารที่ไร้กำลัง ส่วนหนึ่งกรี๊ดร้องวิ่งหนีกระเจิง

[อ้าาา!]

ดูจมีเสื้อกลางคืนที่สว่างรู้ถึงความตายของตน

「เขาจะแข็งแกร่งยิ่งขึ้น ทว่ามีใช้ด้วยพลังอำนาจของเขาเอง」

พอเห็นปีกทั้งหกที่งอกออกมาจากแผ่นหลังของผมส่องแสงเจิดจรัส พวกกลุ่มดาวระดับเรื่องเล่าก็โจมตีทันที

ทว่าผมกลับไม่ได้รับบาดเจ็บแม้แต่บาดแผลเดียว เหล็กกล้าที่ถูกอัญเชิญออกมาตรงหน้าช่วยป้องกันการโจมตีทุกรูปแบบจนพวกมันไร้กำลัง

อาวุธที่เหมาะสมกับเผ่าพันธุ์ยักษ์

อสรพิษส่องแสงสว่างสีขาวโพลนเลื้อยพันเหล็กกล้าขึ้นมา ปากของมันอ้าออก ในนั้นมีทอกรูปร่างคล้ายไม้กางเขนที่สว่างจนตาพร่าเสียบอยู่

นี่คือทอกเทพของกาเบรียล ‘คันชั่งแห่งฉันทาคติ’

ผมกำด้ามทอกเอาไว้แน่น

ชั่วขณะนั้น ผมรู้สึกราวกับโลกทั้งใบเอนเอียงมาอยู่ฝ่ายผม ทุกสรรพสิ่งรอบด้านถูกยกขึ้นบนคันชั่ง ฝั่งหนึ่งอยู่บนคันชั่งด้านนี้ อีกฝั่งอยู่บนคันชั่งด้านนั้น

ผมหันหน้าไปมอง กาเบรียลกำลังยิ้ม มือของหญิงสาวจับไหล่ผมไว้

「เขาจะกระทำใ้บังเกิดความพินาศอย่างน่ากลัว ทั้งยังทำลายคนที่ม่ีกำลังมากและประชาชนแห่งวิสุทศิชน」

ทอกแปรเปลี่ยนเป็นลำแสงสว่างจ้า ผมทุ่มกำลังทั้งหมดยิงลำแสงออกไป จากนั้นส่วนหนึ่งของโลกก็ถูกลบเลือน กลุ่มดาวที่โจมตีผมจากด้านบน พวกที่วิ่งเข้าประจัญบานจากด้านหน้า พวกที่สูญเสียพลังในการต่อสู้และทรุดลงบนพื้นก็เช่นกัน

ดับสูญไปราวกับไม่เคยมีตัวตนอยู่บนโลก

ที่เหลืออยู่มีเพียงสิ่งมีชีวิตบนคันชั่งด้านนี้เท่านั้น นี่คืพลังที่แท้จริงของอัศวินทูตสวรรค์

กาเบรียลเปิดปากพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

[พลาดไปคน กลีบดอกหนึ่งกลีบไม่พอสินะ]

จริงอย่างที่เธอบอก ราชาปีศาจโอเซผู้คาดเดาได้ก่อนแล้วว่าสถานการณ์จะพลิกผันกลายเป็นแบบนี้ได้หลบหนีจนเห็นเป็นเพียงแค่จุดเล็กๆ เจ้านั้นยอมรู้อย่างไรราชาปีศาจจะดับล้างอย่างไรเขาก็ไม่มีทางต่อกรกับอัครทูตสวรรค์ด้วยกำลังของตัวเองเพียงคนเดียวได้ แต่โจเอลไม่ใช่คนที่จะยอมปล่อยให้เรื่องนี้เกิดขึ้นโดยไม่ทำอะไร

พีวาว!

หมอกสีแดงปรากฏขึ้นด้านหลังผม เข้าปกคลุมไปทั่วฟ้า แล้วไล่ตามหลังโอเซไป

ผืนฟ้าร้องระงมราวเจ็บบวดทรมาน มองภายนอกแล้วมันเป็นแค่หมอกสีแดง แต่หากพินิจดูอย่างละเอียดจะพบว่าแต่ละอนุภาคคือกองกำลังทหารตัวจิ๋วหน่วย 503 แห่ง <เอเดน> อาบย้อมผืนฟ้าจนกลายเป็นสีแดงเลือดพวกนั้นคือ ทหารโลหิตระดับหัวกะทิที่ติดตาม ‘ผู้บัญชาการแห่งคอสโมสแดง’

[อ้ากกกก!]

หนามแหลมสีแดงงอกออกมาจากหมอกแดงโลหิต ก่อนจะพุ่งเข้ารุมทั้งดูจปีรันย่า เสียงกรีดร้องโหยหวนดังก้องจากไกลๆ เหล่าพลทหารแห่งสรวงสวรรค์กำลังฉลองงานเทศกาลสีแดง และไม่นานหลังจากนั้น เสียงรอบกายก็ค่อยๆ เงียบลง ร่างอวตารของราชาปีศาจถูกฉีกกระชากเป็นชิ้นๆ อยู่กลางอากาศ เหลือเพียงเศษเล็กเศษน้อยปลิวหายไปพร้อมกับสายลม

กาเบรียลผู้เจียบไปนานขยับเท้าผมบดขยี้เศษซากที่เหลือของราชาปีศาจ
[ก็ไม่เท่าไร]

[เหล่ากลุ่มดาว ‘ฝ่ายร้าย’ ตื่นตระหนกอย่างรุนแรงกับการปรากฏกายของเหล่าอัครทูตสวรรค์]

[เหล่าราชาปีศาจที่เหลือรอดสงสัยในความเป็นไปได้ของ <สตาร์สตรีม>!]

[กลุ่มดาวจำนวนหนึ่งวิพากษ์วิจารณ์การเข้าแทรกแซงอย่างผิดปกติของเหล่าอัครทูตสวรรค์...]

[หุบปาก ไอ้พวก ■■■]

ปีกทั้งหกบนแผ่นหลังกลายเป็นขนนกปลิดปลิวไปกับสายลม ผมรู้สึกได้ว่าพลังของอัครทูตสวรรค์ลดฮวบลงจับพลัน และรู้สึกคลื่นไส้อายากอาเจียนเล็กน้อย ผลกระทบที่ร่างกายต้องแบกรับไม่ได้หนักหน่าอย่างที่คิด อาจเป็นเพราะความเป็นไปได้ที่ซินริโอที่ 95 อนุญาตให้ใช้มีสต์ส่วนค่อนข้างมาก หรือไม่ก็เป็นเพราะ 'คำสาบานต่างโลก' ที่ทำไว้กับจอมวางแผนลับ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ถือว่าเป็นเรื่องดีสำหรับผมทั้งสิ้น

[มันยังไม่จบ]

แต่โจฟีเอลที่ลงมาสถิตร่างของผมกลับไม่ยอมเก็บพลังกลับคืนไป โจฟีเอลออกคำสั่ง

[ต้องฆ่าเจ้านั้นด้วย]

บริเวณนั้นมียูงสูงขยอกที่ตัวแข็งทื่อเหมือนรูปปั้นอยู่

ผมรีบโหมมือห้ามด้วยความร้อนรน

“ไม่ต้องทำแบบนั้นหรอกครับ หมอนั้นไม่ใช่คนแล้วร้ายอะไรขนาดนั้น...”

[มันเป็นฝ่ายร้าย]

ตาขาวลั่นกระตุก ผมเริ่มมองเห็นโลกต่างไปจากเดิม

[อักขระ เนตรแห่งบาป' ถูกเปิดใช้งาน!]

เนตรแห่งบาป อักขระของอัครทูตสวรรค์โจฟีเอล

[ทำการประเมินระดับ 'บาป' ของเป้าหมาย]

ดวงตาที่สามารถมองเห็น 'บาป' ซึ่งทุกสรรพสิ่งบนโลกได้ก่อกรรมทำเข็ญเอาไว้

บริเวณที่อยู่สูงขยอกยืนอยู่เมื่อครู่นี้เกิดเป็นขุมนรกดำมืดขยายวงกว้าง

[ไม่สามารถทำการประเมิน 'บาป' ของเป้าหมายออกมาเป็นตัวเลขได้]

ความมืดมืดที่มองไม่เห็นกันบึ้ง เป็นความมืดที่เพียงแค่มองลงไปก็ทำให้รู้สึกไกลห่าง ไม่ว่าจะป็นราชาปีศาจไอเซหรือกลุ่มดาวฝ่ายร้ายอื่น ๆ ล้วนไม่มีใครครอบครองบาปหนาแบบนั้น

โจฟีเอลกล่าว

[บาปอันไร้จุดสิ้นสุด บาปหนาเพียงนั้นนอกจากบาอัลกับอากาศเรสแล้ว ข้าก็ไม่เคยเห็นมาก่อน ต่อให้รวมบาปทั้งปวงในโลกนี้ก็ยังไม่มากเท่าบาปของ

เจ้านี่

ผมเองก็รู้ ยูจุงฮยอกก่อกรรมทำเข็ญเอาไว้เยอะทีเดียว เขาสังหารผู้คน
มากมาย ทำให้โลกหลายใบล่มสลาย ดวงวิญญาณมากมายเหลือคณานับ
สาปแช่งเขา

แต่ว่า...

“ไม่ได้ครับ”

หมอนั่นเองก็มีสิ่งที่เขาเคยช่วยไว้เหมือนกัน

“ฆ่าไม่ได้”

เทียบกับสิ่งที่ถูกเขาทำลายไปมันอาจจะน้อยนิดมาก

แต่เขาเคยช่วยเอาไว้จริง ๆ

[กลุ่มดาว ‘ผู้บัญชาการแห่งคอสมอสแดง’ จ้องมองคุณ]

สายตาทึมทึมแห่งคุณนั้นทำให้ผมต้องกลืนน้ำลายเหน็ดลงคอก่อนจะเปิดปากพูด

“หมอนั่นยังมีประโยชน์ครับ จะฆ่าเขาตอนนี้ไม่ได้”

[‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’ ที่ขำยังไว้ชีวิตเจ้าจนถึงตอนนี้ก็เพียง
เพราะคำสั่งของอาลักษณ์]

“ไหน ๆ ก็อุทิศเอาไว้ชีวิตแล้ว งั้นก็ไว้ชีวิตเพิ่มอีกคนสิครับ”

ผมหันไปมอง ร่างของยูจุงฮยอกกำลังสิ้น สติของเขากำลังต่อสู้ดิ้นรน
ให้หลุดจากห้วงฝัน

โจฟีเอลหลุดไปทางยูจุงฮยอก

[ถ้าเขาตื่นขึ้นมา ไม่มีอะไรรับประกันได้เช่นกันว่าข้าจะขวางไว้ได้ ต้องรีบ
ฆ่าทิ้งเสียตั้งแต่ตอนนี้]

โจฟีเอลมีท่าทีคล้ายจะเรียกหมอกของตนออกมาอีกครั้ง

ผมลอบถอนหายใจอยู่ในใจ ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็คงเหลือแต่วิธีนี้แล้ว

“แล้วถ้าไม่ต้องฆ่า แต่ทำให้ไม่สามารถฟื้นขึ้นมาได้ล่ะครับ”

หมอกสีแดงของโจฟีเอลหยุดชะงัก

“ถ้ามีวิธีควบคุมสภาพไร้สติ ไม่ให้เขาเรียกสติกลับคืนมาล่ะครับ”

[เจ้ามีวิธีพันธนาการเจ้านั้นนั่นหรือ]

วินาทีที่โจฟีเอลคิดจะปลดปล่อยระดับชั้นออกมาอีกครั้ง กาเบรียล

ก็ออกหน้าแทนผม

[โจฟีเอล ปล่อยไว้ก่อนเถอะ ยังไงพวกเรา也需要เวลาเพื่อประเมินสถานการณ์เหมือนกัน]

โจฟีเอลครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยตอบ
[ถ้ามีท่าทีจะฟื้นขึ้นมาละก็ ต้องข้ามมันทันที]
ผมพยักหน้า แล้วเดินตรงไปหายูจซยอก
“เฮ้”

แรงสั่นสะเทือนจากร่างของเขารุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ผมเคยเห็นฉากนี้จากในนิยายมาแล้วหลายครั้ง อีกไม่กี่นาทียูจซยอกก็จะเรียกสติกลับมาได้ขึ้นปล่อยให้เป็นแบบนี้คงได้เกิดเรื่องยุ่งยากตามมาแน่

ผมยื่นมือออกไปบีบคอยูจซยอกเหมือนอย่างที่เขาทำกับผม ร่างกายเขาสูงใหญ่กว่าผม เพราะอย่างนั้นจึงยกตัวเขาขึ้นได้ไม่ยากนัก

“ปล่อย”

ยูจซยอกที่ใกล้จะตื่นจากห้วงฝันเริ่มเอ่ยปาก ปลายนิ้วของเขาเต็มไปด้วยจิตสังหาร และขยับอย่างเชื่องช้าจนแทบสังเกตเห็น ราวกับต้องการจะคว้าตัวผมไว้

ผมรู้ว่ายูจซยอกต้องทำอะไรถึงจะตื่นจาก ‘โรคซึมเศร้า’ จากการย้อนกลับได้ ซึ่งหากพูดในทางกลับกันแล้ว นั่นหมายความว่าผมรู้ว่าต้องทำอะไรถึงจะยังทำให้เขาจมดิ่งสู่ห้วงฝันของโรคซึมเศร้าลึกกว่าเดิม

ผมมองมือสั่นเทาของยูจซยอก ก่อนจะเปิดปากพูด

“จำได้หรือเปล่า รอบที่ 33 คำพูดของอีจีสเยหลังเคลียร์ซินารีโอที่ 40”

แววตาของยูจซยอกเลื่อนลอย ปลายนิ้วที่เคยขยับหยุดชะงัก

“ถ้าอาจารย์ไม่มีการย้อนกลับรอบถัดไปก็คงดี”

“คิดดูให้ดีสิ มันไม่ได้มีแต่เรื่องราวๆ หรอกนะ จริงมัย แม้จะไม่นานแต่ในทุกรอบการย้อนกลับก็ยังมีช่วงเวลาที่มีความสุขอยู่”

สีหน้าของยูจซยอกนิ่งไป

“รอบที่ 173 นายปกป้องโลกเอาไว้ได้นานมาก ได้เห็นภาพอีจีสเยรับประกาศนียบัตรจบการศึกษาระดับมัธยมปลาย ได้เห็นภาพอีซอลฮวาอุ้มลูก

ของชายอื่น”

“คุณจุ๋งฮยอกมีความสุขที่ยังมีชีวิตอยู่”

ทุกประโยคที่เอื้อนเอ่ยออกไปทำให้สีหน้าของยูจุงฮยอกเริ่มแตกร้าวที่ละน้อย

ไม่ได้มีแต่ความสิ้นหวังเท่านั้นที่ทำลายยูจุงฮยอกได้

“รอบที่ 383 ตอนเคลียร์ซีนารีโอที่ 75 ได้ในที่สุด โชคดีมากจริง ๆ ที่รอบนั้นไม่มีใครตาย นั่นเป็นครั้งแรกเลยใช้มั้ย และตอนนั้นอียฮยอนซอกก็บอกไว้แบบนี้”

“คุณจุ๋งฮยอก ผมจะไม่มีวันล้มวันนี้ไปจนถึงวันตายของผมเลยครับ”

ในหัวของเขาตอนนี้ ความทรงจำบางอย่างจุกจนหนักกำลังจมลึกลงไปทีละหนึ่งเรื่องสองเรื่อง

“และรอบที่ 498...”

มือของยูจุงฮยอกขยับยกขึ้นปิดหูตัวเอง หากเป็นยูจุงฮยอกในยามปกติคงไม่มีวันแตกสลายกับอีแค่เรื่องแบบนี้หรอก

แต่ตอนนี้เขาไม่เหมือนเดิมแล้ว

ผมเลื่อนมือไปจับมือทั้งสองข้างของเขาเอาไว้ ขณะเดียวกันก็พูดต่อ

“เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นสิบครั้ง”

มนุษย์ที่จมลงไปใต้น้ำเพียงเพราะแค่น้ำหนักของขนนกเบาบางเส้นเดียว

“ยี่สิบครั้ง”

หายใจไม่ออก ปอดบีบรัดไปหมด ผมเองก็สัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่ ยูจุงฮยอกกำลังเผชิญเช่นกัน มีแค่ผมคนเดียวเท่านั้นที่สามารถรับรู้มันไปพร้อมกับเขา ต้นกำเนิดความมืดที่กักขังมนุษย์คนหนึ่งเอาไว้ในส่วนลึกของจิตใจกำลังกลืนกินอึดตาของเจ้าตัว

“ร้อยครั้ง พันครั้ง วนเวียนซ้ำๆอยู่อย่างนั้น”

โลกทุกใบล่มสลาย ความทรงจำแสนสุขไหลผ่านไปพร้อมกับกาลเวลาที่ไม่มีวันหวนกลับคืนมา ความหมายของความสุขจืดจางไปพร้อมกับการย้อนกลับจำนวนนับครั้งไม่ถ้วน คุณค่าของทุกสิ่งที่เขาเฝ้าปกป้องกลับกลายเป็นแค่เศษกระดาษที่ไร้ราคา

“ยูจุงฮยอก”

อ๊ตตาของยูจุงฮยอกกำลังจมดิ่งลงสู่ห้วงมหาสมุทรลึก จมลงไปยังสถานที่ที่ไม่มีวันแหวกว่ายกลับขึ้นมาได้อีกตลอดกาล หากไร้ซึ่งความช่วยเหลือจากคนอื่น

“นายปกป้องทุกสิ่งทุกอย่างรักษาไว้ได้หรือเปล่า”

ผมครุ่นคิดพลางมองใบหน้าเหม่อลอยของยูจุงฮยอก

ไม่ต้องห่วงนะ ยูจุงฮยอก เรื่องที่เหลือฉันจะจัดการให้เอง

นายพักผ่อนเถอะ

[ระดับความเข้าใจเกี่ยวกับตัวละคร ‘ยูจุงฮยอก’ เพิ่มสูงขึ้นอย่างก้าวกระโดด]

แวตาว่างเปล่าของยูจุงฮยอกกำลังบอกเล่าความทรงจำที่ทำให้ผู้เป็นเจ้าของต้องทนทุกข์ทรมาน

ผมไม่ได้ใช้ [มุมมองนักอ่านพระเจ้า] แต่ไม่ยากเลยที่จะอ่านความคิดของเขา

「อยากตาย」

「อยากจบเรื่องทั้งหมดนี้」

「ขอเพียงไม่ต้องตื่นขึ้นมาอีกชั่วชีวิตนี้」

สายฝนโปรยปรายลงมาจากท้องฟ้า เม็ดฝนสีดำเป็นอนเล็ดของกลุ่มดาวและราชาปีศาจไหลรินลงมาบนใบหน้าของยูจุงฮยอก ในที่สุดดวงตาของยูจุงฮยอกก็ค่อยๆ หลุบต่ำลงช้าๆ ไม่จ้องหน้าผมอีก ผมมองดูภาพจิตวิญญาณของมนุษย์คนหนึ่งแหลกสลายอย่างไม่ให้พลาดแม้แต่จิ้งหะเดียว

น้ำเสียงแหบพร่า ยูจุงฮยอกพูดตะกุกตะกักประหนึ่งเครื่องจักรผู้ฟังที่ส่งเสียงดังเอี้ยดอ้าด

“ฉัน...ต้อง ทำ...ยัง ไง”

ผมเอ่ยพลางปล่อยมือทั้งสองข้างของยูจุงฮยอก

“ฉันจะจบเรื่องราวของนายให้เอง”

ยูจุงฮยอกเงยหน้ามองผมด้วยนัยน์ตาว่างเปล่า แต่ผมไม่ได้มองหน้าเขาเหนือท้องฟ้าฟ้ามัว หน้าต่าง ‘ซินริโอโยย’ ที่เพิ่งอัปเดตเสร็จสมบูรณ์ลอยค้างเติ่งอยู่บนนั้น

<ซินารีโอโยโย (จอมวางแผนลับ) – ปิดฉากการย้อนกลับ>

เงื่อนไขการเคลียร์ : กรุณาล้างหารยูจุงฮยอก

ผมเอื้อมมือไปหาดาบสะท้านภาพจิตสวรรค์ของยูจุงฮยอกที่ปักอยู่บนพื้น

